

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2015 roku powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna Spółka jawna z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej I. P. kwoty 827,74 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 519,86 zł od dnia 28 października 2015 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami od kwoty 266,98 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z pozwaną umowę elastycznej pożyczki ratalnej, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Pozwana dokonała rejestracji za pomocą formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki oraz Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną. Ponadto pozwana potwierdziła warunki umowy poprzez dokonanie przelewu kwoty 0,01 zł ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Po dokonaniu weryfikacji pożyczkodawca w dniu 20 maja 2014 roku przelał na rachunek pozwanej kwotę pożyczki.

I. P. zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki wraz z należnymi odsetkami i prowizjami za jej udzielnie do dnia 27 stycznia 2015 roku. Pozwana zobowiązała się także w wypadku opóźnienia z zapłatą do uiszczenia odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP oraz kosztów czynności windykacyjnych w postaci monitów do zapłaty przesyłanych drogą pocztową, sms- ową oraz telefoniczną.

Następnie powód wyjaśnił, że w dniu w dniu 30 czerwca 2015 roku pożyczkodawca, jako współnik powoda, na podstawie umowy spółki jawnej zawartej w dniu 10 lutego 2015 roku wniósł wkład w postaci pakietu wierzytelności z tytułu zawartych umów pożyczek. Każda z wniesionych wierzytelności składała się z: a) kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, b) opłat za wykonanie czynności windykacyjnych, c) odsetek umownych w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału pożyczki do dnia wymagalności, d) odsetek umownych za opróżnienie w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki, e) odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania.

W tym samym dniu została zawarta umowa sprzedaży pomiędzy powodem a pożyczkodawcą, której przedmiotem była sprzedaż pakietu wierzytelności przysługujących (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z tytułu kosztów związanych z zawartymi umowami pożyczki. Na każdą sprzedaną wierzytelność składała się: a) prowizja za udzielenie pożyczki, b) odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od prowizji z tytułu udzielonej pożyczki w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP. Powyższymi transakcjami została objęta także wierzytelność, jaką posiadał pożyczkobiorca w stosunku do pozwanej. Pozwana została powiadomiona przez powoda o zaistniałych zmianach drogą elektroniczną.

Postanowieniem wydanym w dniu 1 grudnia 2015 roku referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e 2261373/15, po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, procedując w tej mierze na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

Pozwana I. P. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska merytorycznego w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 14 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddali powództwo jako bezzasadne.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 §1 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. i art. 7 ustawy Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie .

W konkluzji do podniesionych zarzutów skarżący wnosił o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu z uwzględnieniem kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505(13) § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505 (9) § 11 k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie znajdują żadnego uzasadnienia zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 § 1 i art. 339 § 2 k.p.c.

W myśl art. 339 §2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W rozpoznawanej sprawie pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wiarygodności, bowiem nie zajęła w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w pełni zgodzić należy się z Sądem I instancji , że przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budziły uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało przyjęcie twierdzeń powoda za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Powód w twierdzeniach faktycznych pozwu zawarł jedynie informacje o rejestracji w systemie komputerowym, informacje o zawnioskowaniu w bliżej nieznanym okresie o pożyczkę, wskazał termin płatności (27 stycznia 2015), oraz okoliczność, iż w przypadku opóźnienia pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty odsetek maksymalnych, oraz kosztów wezwań do zapłaty przesłanych drogą pocztową. W końcu powód podał twierdzenia faktyczne dotyczące tego jak stał się wierzycielem w miejsce wierzyciela pierwotnego.

Powód nie wskazał natomiast w twierdzeniach faktycznych pozwu daty zawarcia umowy, pożyczonej kwoty, kwoty jaka miała być zwrócona, kwoty prowizji od udzielonej pożyczki. Rację ma Sąd I instancji , że twierdzenia strony powodowej były niepełne i nie dawały podstaw do oceny, czy zgłoszone żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie. W szczególności nie wiadomo ile strona pozwana pożyczyla pieniędzy i ile miała zwrócić do dnia 27 stycznia 2015 roku.

Rację ma także Sąd I instancji i w tym zakresie, że złożone przez powoda dokumenty podważają twierdzenia faktyczne pozwu w zakresie terminu w jakim pożyczka miała być spłacona. Powód wskazał, że miał to być dzień 27 stycznia 2015 roku. Natomiast złożył wydruki – przez nikogo nie podpisane (umowę elastycznej pożyczki ratalnej i 2 harmonogramy spłat) – z których wynika iż termin płatności ostatniej raty pożyczki to 20 maja 2015 roku.

Nadto powód złożył dwa harmonogramy dotyczące warunków tej samej umowy pożyczki (...) sporządzone w tym samym dniu, które wskazują różne warunki rzekomej pożyczki.

Mając na uwadze powyższe, zasadnie Sąd I Instancji uznał, że okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie budziły uzasadnione wątpliwości, co uprawniało Sąd I instancji do przeprowadzenia postępowania dowodowego .

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dokumentów przedstawionych przez stronę powodową jest prawidłowa, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji w tym zakresie.

Nie sposób postawić Sądowi I instancji zarzutu naruszenia prawa materialnego. W szczególności brak jakichkolwiek podstaw do zastosowania w rozpoznawanej sprawie art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. poz. 128). Strona powodowa nie jest bankiem w rozumieniu art. 2 powołanego prawa bankowego, zaś materialno – prawna podstawa żądania w rozpoznawanej sprawie oparta została na zawartej umowie cesji, która uregulowana jest w art. 509 §1 k.p.c. Umowa cesji, na podstawie której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, nie jest czynnością bankową i w ogóle nie mają tutaj zastosowania przepisy powołanej ustawy prawo bankowe.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 6 k.c., w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi, a po drugie, że skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego. W pełni zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powód nie sprostał ciężarowi dowodowemu, opisanemu dyspozycją art. 6 k.c., bowiem okoliczności te nie zostały w rozpoznawanej sprawie udowodnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.